

# РЕШЕНИЕ

№ 229

гр. София, 13.01.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,**  
в публично заседание на 18.11.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Десислава Корнезова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **6561** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр. чл.31, ал.19 от Закона за биологичното разнообразие /З./.

Образувано е по жалба на и.д. изпълнителен директор на Изпълнителна агенция по горите срещу решение № 06-ОС/2022г. от 02.06.2022г. на министър на околната среда и водите, в частта „Условия“, т.4, в които е наредено на изпълнителен директор на И. да извършва контрол при изпълнението на предвидените дейности и мероприятия в горските територии, както и за постигане на заложените цели в съгласуваните Г., ЛСП, ПДОГТП на ТП „Д. Р. манастир“, като е длъжен да изготвя и предоставя доклад на министъра на околната среда и водите на период от 5 години.

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за нищожност и незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с нормите на материалния закон и неговата цел. Изложено е, че в решението неправомерно, извън обхвата на предоставените правомощия на министъра на околната среда и водите по З. е прехвърлил задължението си за осъществяването на контрол, като вменява задължения на друг административен орган, извън структурата на МОСВ, който не е на подчинение на министерството. Контролът върху дейности, извършвани в горски територии се осъществявал по реда на Закона за горите и актовете по неговото прилагане. З. не предвиждал правна възможност министърът на околната среда и водите да възлага изготвянето на доклади на други органи и техни поделения в рамките на техните компетенции. В този смисъл, разпореждането на министъра на околната среда и водите било нищожно, тъй като с индивидуален административен

акт се създавали нормативно определени задължения и правомощия за друг административен орган, извън изчерпателно изброените задължения и правомощия в глава шеста на З.. Контролът по чл.117 З. е общ контрол по опазването и устойчивото ползване на биологичното разнообразие в Република България, който се осъществява по реда на този закон. Решението противоречало и на Директива 92/43/ЕИО на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна (транспонирана в националното екологично законодателство), с която се предвижда изграждането на единна европейска екологична мрежа на специалните защитени зони, наречена „Натура 2000“. Както прилагането на главните, така и разработването и прилагането на специфичните и подробни цели е възложено на Министерство на околната среда и водите. Негова била и отговорността по контрол, мониторинг и докладване. Съгласно Закона за администрацията, органите на изпълнителната власт изпълняват своите дейности в съответните сфери на обществения живот, в рамките на предоставените им правомощия. Тъй като дейността по опазване на горските територии, в т. ч. и защитените е еднакво приоритетна за И., наред с останалите дейности, жалбоподателят счита, не следва да се допуска един административен орган да превишава правомощията си и да вменява неправомерно задължения и да налага санкции на друг, който изпълнява същата дейност по закон. Контролът по изпълнение на тези дейности не произтичал от Закона за биологичното разнообразие, а от Закона за горите (ЗГ). Цялостният контрол, който осъществяват И. и нейните структури на всички дейности в горските територии, в т. ч. и контрол по изпълнение на горскостопанските програми произтича от ЗГ и се извършва по реда на същия закон, който е специален спрямо Закона за биологичното разнообразие що се отнася до контролните функции в горските територии, в т. ч. и защитените. При съгласуване органът по одобряване съобразява дали заложените мерки ще изпълнят в пълна степен поставените цели. В същото време, възложител на горскостопанския план е лицето, което е собственик или осъществява управлението на горските територии, включени в плана. Изпълнителният директор на Изпълнителна агенция по горите възлагал само плана за опазване от пожари и ловностопанския план, а горскостопанския план подлежал на предварителен контрол по време на процедурата на приемането и утвърждаването му. В случай, че решението на МОСВ влезело в сила, директорът на Регионалната дирекция по околна среда [населено място] ще осъществявал контрол върху изпълнителния директор на И. по изпълнението на вменените му с този акт задължения и ще можел да му търси административно-наказателна отговорност. До настоящия момент утвърдените Г. на други териториални поделения са били съгласувани от МОСВ без това условие. Жалбоподателят счита, че е недопустимо държавен орган да вменява на друг специална компетентност и правомощия, които той така или иначе притежава по силата на специален закон.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк. Г. Царска, която поддържа оспорването на акта, а по същество моли за неговата отмяна, поради незаконосъобразност. Направено е искане за присъждане на разноските по делото.

Ответникът – министър на околната среда и водите, чрез процесуален представител юрк. Д. К.- Д. оспорва жалбата. По същество на спора се сочат доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт. Излага се, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, при съблюдаване на реда за провеждане на административното производство и в съответствие с нормата на

материалния закон. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения са развити в писмено становище, депозирано по делото на 18.11.2022г.

Акцентира се, че с цел предотвратяване, намаляване и възможно най-пълно отстраняване на предполагаемите отрицателни въздействия върху защитени зони BG000496 „Р. манастир“, BG0000636 „Ниска Р.“, BG000Q1013 „С.“, BG00002099 „К.“, BG00002107 „Б.“, BG00002129 „Р. Буфер“, Резерват „Риломанстирска гора“, Природен П. „Р. манастир“ е поставено условието в т. 4 от решението. При формулиране на това условие компетентния орган по околна среда е визирал контрола, който се извършва задължително по реда на Закона за горите (ЗГ) от И. и нейните структури. С посоченото условие МОСВ не прехвърляло задължение на И. да извършва контрол по З.. С предоставянето на доклада, компетентният орган по околна среда и водите имал възможност да наблюдава прилагането на горечитираните планове, както и да определи ефекта от изпълнението на предвидените дейности върху биологичното разнообразие.

Заинтересованата страна- ТП „Д. Р. манастир“, представлявано от директора инж. Г. К. е редовно призована, но не е депозирила становище във връзка с обжалването на акта.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в процеса и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по повод подадено уведомление вх. № НСЗП-617/20.10.2021г. от ТП „Д. Р. манастир“, с което в качеството му на възложител е информирал министъра на околната среда и водите, че има изработени Горскостопански план (Г.), Ловностопански план (ЛСП) и План на дейностите за опазване на горските територии от пожари (ПДОГТП).

С писмо изх. № НСЗП-617/06.12.2021 г. на министъра на околната среда и водите, възложителят е уведомен, че предвид териториалния обхват на Г., ЛСП и ПДОГТП на ТП „Д. Р. манастир“ и характера на предвидените с тях дейности, компетентният орган е преценил необходимостта от провеждане на процедура по оценка за съвместимостта им с предмета и целите на опазване на защитените зони по реда на чл.2, ал.2 от Наредбата за условията и реда за извършване на оценка за съвместимостта на планове, програми, проекти и инвестиционни предложения с предмета и целите на опазване на защитени зони /наричана по-долу само Наредбата за ОС/. Съгласно представеното уведомление по чл. 10, ал. 1 и 2 от Наредбата за ОС, приложената обяснителна записка и внесената допълнителна информация към тях, територията на ТП „Д. Р. манастир“, попада в границите на три защитени територии по ЗЗТ и седем защитени зони („Натура 2000“ места) по смисъла на З., а именно: Резерват „Риломанстирска гора“, Природен парк „Р. манастир“, Природна забележителност „Стобските пирамиди“, Защитена зона „Р. манастир“, Защитена зона „Ниска Р.“, Защитена зона „С.“, Защитена зона „Р. буфер“, Защитена зона „К.“ и Защитена зона „Б.“. Предоставена е възможност на възложителя в 30 дневен срок да внесе в МОСВ допълнителна информация, както следва: 1. Горскостопански план за цялата територия на ТП „Д. Р. манастир“; 2. Ловностопански план за цялата територия

на ТП „Д. Р. манастир“; 3. План за дейности по опазване на горските територии от пожари за цялата територия на ТП „Д. Р. манастир“; 4. Списък на отделите и подотделите за цялата територия на ТП „Д. Р. манастир“.

В изпълнение на дадените указания от ТП „Д. Р. манастир“ е депозирана писмена молба вх. № НСЗП-617/09.12.2021г., към която са представени в електронен вид Г., ЛСП, ПДОГТП, списък на отделите и поотделите за цялата територия на Териториално поделение „Държавно горско стопанство Р. манастир“.

С обжалваното решение № 06-ОС/2022г. от 02.06.2022г. са съгласувани Горскостопански план (Г.), Ловностопански план (ЛСП) и План на дейностите за опазване на горските територии от пожари (ПДОГТП) на Териториално поделение (ТП) Държавно горско стопанство (Д.) „Р. манастир“, които няма вероятност да окажат значително отрицателно въздействие върху природни местообитания и местообитания на видове, предмет на опазване в защитени зони BG0000496 „Р. манастир“, BG0000636 „Ниска Р.“, BG0001013 „С.“, за опазване на природните местообитания и на дивата флора и фауна и BG0002099 „К.“, BG0002107 „Б.“, BG0002129 „Р. буфер“ за опазване на дивите птици. Г., ЛСП и ПДОГТП, предмет на решението, обхващат горски и земеделски територии в общини Р. и К..

В общата информация се посочва, че Г., ЛСП и ПДОГТП на ТП „Д. Р. манастир“, са възложени за разработване в периода 2020/2021г. и предстои да бъдат утвърдени от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по горите (И.) към Министерство на земеделието, храните и горите (МЗХГ). Те не попадат под разпоредбите на Закона за опазване на околната среда (ЗООС) и съответно не подлежат на регламентираните с глава шеста от него процедури по оценка на въздействие върху околната среда (О.) и екологична оценка (ЕО), но попадат в обхвата на чл. 2, ал. 2 от Наредбата за ОС.

Посочва се в мотивите на оспорения акт, че съгласуването на Г., ЛСП и ПДОГТП на ТП „Д. Р. манастир“ се основава на следното.

1. Горскостопанските дейности, заложи в плановете, са в съответствие с утвърдената от изпълнителния директор на И. „Система от режими и мерки за стопанисване на горите, попадащи в горските типове природни местообитания, включени в Европейската екологична мрежа Natura 2000“.

2. Предвид местоположението на предвижданията, вида и обема им, липсват данни, които да дават основание за унищожаване и/или увреждане в значителна степен на типове природните местообитания и свързаните с тях видове, значителна и трайна фрагментация на местообитанията им, изолация на животински видове, както и прекъсване на биокоридорни връзки в и извън границите на засегнатите защитени зони, тъй като: предвидените сечи засягат горски природни местообитания, но ще се реализират върху ограничени площи в сравнение с представеността на съответното местообитание в зоната; в границите на защитените зони е представено и горско природно местообитание, където не са предвидени никакви горскостопански мероприятия или други дейности, които биха довели до тяхното унищожаване и/или увреждане, поради което не се очаква каквото и да било отрицателно въздействие върху тях; плановете на ТП „Д. Р. манастир“ не предвиждат изпълнение на горскостопански или други дейности в природни местообитания 3140, „Твърди до мезотрофни води с бентосни формации от Chara“, 3260 „Равнинни или планински реки и растителност от Ranunculion fluitantis и Callitriche/Batrachion“, 3270 „Реки с кални брегове, Chenopodium rubri и Bidens p.p.“, 4060 „Алпийски и бореални ерикоидни съобщества“, 6110 „Отворени калцифилни или базифилни тревни

съобщества от *Alyso-Sedion albi*“, 6210 „Полуестествени сухи тревни и храстови съобщества върху варовик“, 6220 „Псевдостепа с житни и едногодишни растения от клас *Thero-Brachypodietea*“, 62A0 „Източно субсредиземноморски сухи тревни съобщества“, 6430 „Хидрофилни съобщества от високи треви в равнините и в алпийския пояс“, 7140 „Преходни блата и плаващи подвижни торфища“, 8220 „Хазмофитна растителност по силикатни скални склонове“, 8230 „Силикатни скали растителност с пионерна растителност от съюзите *Sedo-Scleranthion* или *Sedoalbi-Veronicion dillenii*“, 8310 „Неблагоустроени пещери“, които биха довели до тяхното унищожаване и/ или увреждане, поради което не се очаква каквото и да било отрицателно въздействие върху тях. В границите на защитени зони BG0000496 „Р. манастир“ и BG0001013 „С.“, са обособени гори във фаза на старост в съответно посочени отдели и подотдели.

3. При поэтапното реализиране на горскостопанските дейности заложи на съгласуваните планове на ТП „Д. Р. манастир“ в рамките на 10 години липсват данни, които да дават основание за значително увреждане и значителна трансформация на местообитанията вкл. трайно влошаване на качествата на местообитанията за размножаване, хранене, укритие и/ или миграция на видовете, вкл. птици, предмет на опазване в защитените зони, както и до продължително и значително безпокойство, вкл. кумулативно въздействие по отношение на предмета и целите на опазване в тях, предвид това, че предвижданията на плановете не са свързани с промяна предназначението на територията и същата в бъдеще ще продължи да предоставя подходящи местообитания за размножаване, хранене, почивка и укритие на видове животни, предмет на опазване.

4. Характерът и продължителността на предвидените в плановете дейности няма да нарушат целостта и кохерентността на засегнатите защитени зони, вкл. на мрежата „Натура 2000“.

5. Не се очаква реализацията на Г., ЛСП и ПДОГТП на ТП „Д. Р. манастир“ да доведе до кумулативно въздействие със значителен ефект върху природните местообитания, видове, вкл. птици и техните местообитания, опазвани в защитените зони, в резултат на реализацията на посочените планове спрямо одобрените до момента планове, програми и/ или проекти със сходен характер в тях.

6. При провеждането на предвидените е Г., ЛСП и ПДОГТП на ТП „Д. Р. манастир“ дейности не се очаква генериране на шум, емисии и отпадъци във вид и количества, които да окажат значително отрицателно въздействие върху типове природни местообитания, популации и местообитания на видове, предмет на опазване в защитените зони.

С цел предотвратяване, намаляване и възможно най-пълно отстраняване на предполагаемите отрицателни въздействия върху защитените зони и техния предмет на опазване, с процесното решение за съгласуване на Г., ЛСП и ПДОГТП на ТП „Д. Р. манастир“ е изискано в тях да се отразят следните условия:

1. инвестиционните предложения/ проекти за ремонт на пътища и сгради, могат да бъдат осъществени само след като за тях бъдат проведени необходимите съгласувателни процедури по реда на екологичното законодателство от компетентния орган по околна среда;
2. с цел опазване на местообитанията и популациите на видовете безгръбначни, птици и дребни бозайници, предмет на опазване в защитените зони, следва при маркиране на насажденията в природните местообитания при наличност да се оставят

8 до 10 м<sup>3</sup>/ха мъртва и/ или гниеща дървесина от запаса на насажденията, с изключение на горите с висока степен на пожарна опасност;

3. при маркиране на насажденията (при наличност) да се оставят 3-5 бр. дървета на хектар с диаметър над 20 см. на височина 130 см. с цел осигуряване на биотопна дървесина, които да бъдат обозначени на терена с траен знак, с цел опазване на видовете свързани с тях, предмет на опазване. При маркиране на насажденията за сеч в границите на цялото стопанство да се оставят дървета с хралупи и единични и групи от стари дървета с цел опазване на местообитанията на дивите птици;

4. *изпълнителният директор на И. към Министерство на земеделието/ директорите на Регионалните дирекции по горите да извършват контрол при изпълнението на предвидените дейности и мероприятия в горските територии, както и за постигането на заложените цели в съгласуваните с настоящето решение планове, като изпълнителният директор на И. е длъжен да изготвя и предоставя доклад за извършения контрол на министъра на околната среда и водите на период от 5 години. Докладът се предоставя на министъра на околната среда и водите в шестмесечен срок от изтичане на срока по предходното изречение.*

Предмет на съдебен контрол по настоящото дело е четвъртото условие, като процесното **решение № 06-ОС/2022г. от 02.06.2022г.** на министъра на околната среда и водите се оспорва само в тази част.

При така установеното от фактическа страна, **Административен съд София-град** достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, доколкото от ответника не са представени писмени доказателства за датата на връчване на акта.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, посочени от изпълнителния директор на И. и на всички основания по чл.146 АПК, преценява следното:

*На първо място*, актът е постановен от компетентен орган по чл.115 З. във вр. чл.6а, т.1, б.“в“ от Наредбата за ОС- министър на околната среда и водите в условията на заместване от зам. министър на околната среда и водите по силата на заповед № РД-433/27.05.2022г. Не се констатира порок на решението по чл.146, ал.1 от АПК.

*На второ място*, оспореният акт е издаден в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл.59, ал.2 от АПК реквизити. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване.

Изложените в акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновано е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес.

*На трето място*, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

Преценката на административния орган в случая е направена, след като са обсъдени всички релевантни за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съобразно служебното начало в административния процес, административният орган е събрал всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите, а окончателният правен резултат е в съответствие с приетите фактически установявания. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до неправилно приложение на материалния закон, тъй като фактите вярно са подведени под съответните материалноправни разпоредби. Не е нарушено и накърнено правото на защита на жалбоподателя в хода на производството. В случай, че жалбоподателят не се е запознал с всички събрани по преписката доказателства, това процесуално право той може да упражни в пълен обем в съдебния процес, като оспори писмените доказателства или представи нови такива.

*На четвърто място*, спорът между страните по делото се свежда до

приложението на нормите на материалния закон- чл.146, т.4 от АПК.

Атакуваното решение е издадено на основание чл.31, ал.7 З. и чл.18, ал.1 от Наредбата за условията и реда за извършване на оценка за съвместимостта на планове, програми, проекти и инвестиционни предложения с предмета и целите на опазване на защитените зони (Наредбата за ОС).

Съгласно чл.31, ал.7 З., в процедура по оценка на планове, програми, проекти и инвестиционни предложения съгласно Наредбата за ОС, когато прецени, че няма вероятност планът, програмата, проектът или инвестиционното предложение да окаже значително отрицателно въздействие върху защитената зона, компетентният орган го съгласува с решение, като може да определи конкретни условия, изисквания и мерки за опазване на защитената зона при осъществяване на плана, програмата, проекта или инвестиционното предложение. В тези случаи условията, изискванията и мерките в решението на компетентния орган са задължителни за възложителя на инвестиционното предложение, плана, проекта или програмата и за съответните компетентни органи по тяхното одобряване съгласно други закони – чл.31, ал.14 З.. Не е налице основание изричният текст на специалния закон да бъде тълкуван ограничително спрямо правомощията на министъра на околната среда и водите. Съобразно правилата за тълкуване, установени в чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове (ЗНА), разпоредбите им се прилагат според точния им смисъл, а ако са неясни, се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. Целите на З. са прогласени в чл.2 и с този закон се уреждат отношенията между държавата, общините, юридическите и физическите лица по опазването и устойчивото ползване на биологичното разнообразие в Република България – чл.1, ал.1 З.. С оглед посочените цели ирелевантни са наличието или липсата на йерархична подчиненост между административните органи, упражняващи правомощията си – в частност, в процедура по съгласуване на планове, програми, проекти и инвестиционни предложения съгласно Наредбата за ОС. След като министърът на околната среда и водите е компетентен орган съгласно чл.6а, т.1 от Наредбата за ОС, въпрос на негова преценка по целесъобразност е, какви условия да постави към плановете. Тази преценка е извън предмета на съдебния контрол – чл.145, ал.1 АПК. В пределите на предоставената му от специалния закон оперативна самостоятелност министърът може да включи условията, които по негово усмотрение са необходими за гарантиране целите на закона.



Възложените задачи на изпълнителния директор на И. в т.4 „Условия“ за контрол и доклади изцяло съответстват на дейностите, извършвани от И. съгласно чл.156, ал.1 от Закона за горите (ЗГ) и специализираната й администрация- чл.16-19 от Устройствения правилник на И.. Тъй като изпълнителният директор на И. ръководи агенцията – чл.3, ал.1 и чл.5, ал.1 т.1 от Устройствения правилник на И., той се явява надлежен адресат на задълженията, наложени с оспореното условие. Изпълнението им се явява и функция, определена на основание чл.31, ал.14 З. и това изпълнение е правомощие, изрично предвидено в чл.5, ал.1, т.23 от посочения Устройствен правилник.

Съгласно чл.196, ал.1 ЗГ, И. и нейните структури осъществяват контрол по прилагането на закона по отношение на всички дейности в горските територии. Следователно, изискванията, поставени с оспореното условие, са изцяло в съответствие и в пределите на функциите на агенцията.

Тук е мястото да се цитира и разпоредбата на чл.118, ал.1, т.8 З., съгласно която „Министерството на земеделието, Министерството на регионалното развитие и благоустройството и *другите държавни органи и техните подразделения*, както и общините, *в сферата на своята компетентност контролират* дейността на собствениците или ползвателите на земи, горски територии и водни площи, включени в Националната екологична мрежа“. Съдът изрично се позовава и на нормата на чл.156, ал.1, т.5 ЗГ, съгласно която „*И. контролира* разработването и *изпълнението на горскостопанските планове*“. Ето защо изцяло неоснователни са възраженията на оспорващата страна, относно липсата на правомощия на министъра на околната среда и водите да възлага контрол свързан с дейностите и мероприятията в горските територии и за изпълнение на целите на съгласуваните планове. Контролът, който се извършва от И. е единствено в рамките на правомощията на този орган и не излиза извън обхвата на същите.

Не се установява твърдяното противоречие между оспорения акт и Директива 92/43/ЕИО на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна и Директива 2009/147/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 ноември 2009 година относно опазването на дивите птици. Задължението на министъра на околната среда и водите да осигури контрол, мониторинг и докладване се изпълнява именно чрез предприемане на адекватни мерки, включително чрез възлагане на задачи на други правни субекти, които са в състояние да ги осъществят. В случая, предвид естеството на изискуемите действия и предоставените от нормативната уредба правомощия това са изпълнителният директор на И. и директорите на

Регионалните дирекции по горите. Съжденията на административния орган в тази насока са подкрепени с достатъчно относими доказателства за осъществени факти и обстоятелства, които да изпълнят съдържателно посочената хипотеза на закона.

Без правно значение са и доводите, че в предходни решения със същия предмет не е било поставяно аналогично условие. На първо място, представеното решение № 29-ОС/2021г. от 10.12.2021г. е изцяло неотнормимо към настоящия спор, защото се отнася до друг правен субект ТП „Д. Б.“. На второ място, в случай, че е намерил, че упражняваният до момента контрол върху дейностите не е достатъчен, издателят на оспорения акт е дължал незабавно да отстрани пропуската и такова условие да бъде включено, за да бъдат постигнати целите на нормативната уредба относно опазването на защитени зони.

С оспореното условие по т.4 от решението не се добавят нови задължения на изпълнителния директор на И., а се поставят конкретни задачи в рамките на дължимите съобразно ЗГ действия. В случая, тези задачи се състоят в това, да бъде упражняван контрол за изпълнението на конкретно предвидените в плановете дейности и мероприятия и постигането на заложените цели. Липсата на такъв контрол изцяло би лишил от смисъл процедурата по съгласуването на тези плановете. Поради тази причина, не може да се приеме, че е незаконосъобразно поставянето на условие за докладване на констатациите в определени срокове и периоди. Реализирането на административно-наказателна отговорност при констатирано неизпълнение също е правомощие на съответния административно-наказващ орган, съгласно чл.128б З..

*В заключение, съдът приема, че решение № 06-ОС/2022г. от 02.06.2022г.* на министъра на околната среда и водите е законосъобразен административен акт и поради липсата на отменителните основания по чл.146 АПК, следва да бъде потвърдено. При прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК, ответникът доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му правни последици за изпълнителния директор на И..

При този изход на спора искането на представителя на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като се дължи юрисконсултско възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.3 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37,

ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото, размерът на вознаграждението следва да се определи на 100.00 /сто/ лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

## **Р Е Ш И:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на и.д. изпълнителен директор на Изпълнителна агенция по горите срещу *решение № 06-ОС/2022г. от 02.06.2022г.* на министър на околната среда и водите, в частта „Условия“, т.4.

**ОСЪЖДА** Изпълнителна агенция по горите със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на Министерство на околната среда и водите с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 от АПК.

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

**РЕШЕНИЕТО** да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК

*Съдия:*